FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 11 mars 1999 *

I mål T-134/94,

NMH Stahlwerke GmbH, bolag bildat enligt tysk rätt, med säte i Sulzbach-Rosenberg (Tyskland), företrätt av advokaten Paul B. Schäuble, München, delgivningsadress: advokatbyrån Ernest Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd inledningsvis av Julian Currall och Norbert Lorenz, rättstjänsten, samt Géraud de Bergues, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, därefter av generaldirektören vid rättstjänsten Jean-Louis Dewost, Julian Currall och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Hans-Joachim Freund, Frankfurt, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om i huvudsak ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av tillförordnade ordföranden C.W. Bellamy samt domarna A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 23, den 24, den 25, den 26 och den 27 mars 1998,

följande

Dom [1]

Bakgrund till tvisten

A — *Inledande synpunkter*

1 Denna talan syftar till ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1; nedan kallat beslutet). I detta beslut fastslog kommissionen att 17 europeiska stålföretag och en företagssammanslutning hade deltagit i en rad avtal, beslut och samordnade förfaranden för prisfastställelse, uppdelning av marknader och utbyte av konfidentiell information på gemenskapsmarknaden för stålbalkar, i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget, och påförde fjorton företag i denna bransch böter för överträdelser som skett mellan den 1 juli 1988 och den 31 december 1990.

1 — Nedan återges endast de punkter i domskälen till denna dom som förstainstansrätten anser bör publiceras. Bakgrunden till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten anges i punkterna 1—70 i förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-141/94, Thyssen mot kommissionen (REG 1999, s. II-347). De grunder och argument som sökanden har åberopat, och som är identiska med eller liknar dem som har framförts i målet Thyssen mot kommissionen, har prövats särskilt i punkterna 121—170 (Åsidosättande av väsentliga formkrav vid förfarandet för antagandet av beslutet), 366—412 (Utbytena av information inom stålbalkskommissionen (övervakning av order och leveranser) och genom Walzstahl-Vereinigung), 457—565 (Kommissionens delaktighet i de överträdelser som sökanden kritiserades för) och 604—613 (Motiveringen i beslutet vad gäller bötesbeloppet) i sistnämnda dom.

2 I punkt 11 f i beslutet finns följande uppgifter avseende sökanden:

"Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (nedan kallat Neue Maxhütte) bildades år 1988 av den tyska delstaten Bayern (som då ägde 45 procent av aktiekapitalet), Thyssen Stahl AG (5,5 procent), Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5 procent), Lech-Stahlwerke GmbH (11 procent), Krupp Stahl AG (11 procent), Klöckner Stahl GmbH (11 procent) och Mannesmannröhren-Werke AG (11 procent). Bolaget förvärvade merparten av tillgångarna i Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH, som försattes i konkurs den 16 april 1987. År 1991 uppgick bolagets omsättning till 226 miljoner DM. Bolaget heter för närvarande NMH Stahlwerke GmbH."

...

D — *Beslutet*

17 Beslutet, som kom sökanden till handa den 3 mars 1994 tillsammans med en skrivelse från Van Miert av den 28 februari 1994, har följande lydelse:

"*Artikel 1*

Följande företag har, i den utsträckning som anges i detta beslut, deltagit i de konkurrensbegränsande verksamheter som anges efter deras namn, som begränsar och snedvrider normal konkurrens på den gemensamma marknaden. Eftersom böter påförs, anges överträdelsens varaktighet i månader, utom i de

fall där tilläggen har harmoniserats, där deltagande i överträdelsen anges med 'x'.

...

Neue Maxhütte

a) Utbyte av konfidentiell information genom stålbalkskommissionen och Walzstahl-Vereinigung (övervakningssystem) (27)

...

Artikel 4

För de överträdelser som anges i artikel 1 och som skedde efter den 30 juni 1988 (efter den 31 december 1989[2] för Aristrain och Ensidesa), skall följande böter påföras:

...

2 — Det datum som anges i den franska och den spanska versionen av beslutet. I den tyska och den engelska versionen anges den 31 december 1988.

NMH Stahlwerke
150 000 ECU

...

Artikel 6

Detta beslut är riktat till

...

— NMH Stahlwerke GmbH

..."

...

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1 i beslutet

...

Sökandens ansvar för de handlingar som skedde före den 30 juni 1990

94 Det framgår av artikel 1 i beslutet att kommissionen påförde sökanden böter för att ha deltagit i utbyte av konfidentiell information genom stålbalkskommissionen och Walzstahl-Vereinigung under 27 månader. Enligt punkt 314 i beslutet ansåg kommissionen att böter skulle påföras för "parternas konkurrensbegränsande uppträdande från den 1 juli 1998".

Kortfattad sammanfattning av parternas argument

95 Sökanden har hävdat att det var felaktigt av kommissionen att påföra sökanden böter för handlingar som påstods vara konkurrensbegränsande och som skedde före den 30 juni 1990, oavsett vilken period på 27 månader som avses i artikel 1 i beslutet. Endast Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH, vilket försattes i konkurs den 16 april 1987 (nedan kallat Eisenwerk-Gesellschaft och, i förekommande fall, Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs), och inte sökanden, skulle ha kunnat hållas ansvarigt för de överträdelser som påstås ha skett under denna period.

96 Sökanden har gett följande uppgifter, vilka inte har bestritts av kommissionen.

97 Konkursförfarandet inleddes år 1987, men bolaget Eisenwerk-Gesellschaft fortsatte efter detta att tillverka och sälja stålprodukter, särskilt stålbalkar.

98 Därefter slöt sökandens framtida delägare och grundare (se punkt 11 f i beslutet) den 4 november 1987 ett ramavtal för att göra sökanden till ett "bolag som

efterträder ett bolag med ekonomiska problem" ("Auffanggesellschaft"). I punkt 3 i detta avtal föreskrivs följande:

"Det bolag som efterträder ett bolag med ekonomiska problem har till syfte att säkerställa och upprätthålla verksamheten vid stålanläggningen i centrala Oberpfalz genom att förvärva och fortsätta driften vid vissa produktionsenheter vid [Eisenwerk-Gesellschaft] i konkurs med en del av arbetstagarna.

De produktionsenheter som inte övertas av det bolag som efterträder ett bolag med ekonomiska problem skall stängas så snart som möjligt.

..."

99 Enligt sökanden planerades att det nya bolaget skulle vara i drift med ett reducerat antal anställda (1 000 personer) och med en reducerad kapacitet (högsta kapacitet för varmvalsade produkter: 386 000 ton/år istället för 780 000 ton/år). Det nya bolaget skulle överta en av de tre masugnarna, två av de tre stränggjutningsanläggningarna, varmvalsverket för stålgöt och ett av de två valsverken för profilartiklar. Fabriken för tillverkning av stålrör, som var integrerad i Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs, skulle drivas av ett självständigt företag.

100 Sökanden bildades under firma NMH Stahlwerke GmbH (Vorgesellschaft Neue Maxhütte) i januari 1988. Vid denna tidpunkt var sökandens verksamhetsföremål att besluta om och förbereda nödvändiga åtgärder ur teknisk och ekonomisk synvinkel samt i personalfrågor för att bilda ett bolag som skulle efterträda Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs.

101 Från och med oktober 1988 gav sökanden en del av de anställda vid Eisenwerk-Gesellschaft erbjudanden om anställning, och det angavs att enligt planerna skulle de som var intresserade börja att arbeta för NMH Stahlwerke GmbH den 1 juli 1990.

102 Den 23 oktober 1989 slöt sökanden två avtal med Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs. Genom ett så kallat "övergångsavtal" förband sig sökanden, för det första, att av bolaget köpa de anläggningstillgångar som var nödvändiga för att fortsätta produktionen med reducerad kapacitet, i enlighet med idéen att ett bolag skulle efterträda ett bolag med ekonomiska problem. Enligt ett "hyreskontrakt avseende anläggningstillgångarna" skulle sökanden, för det andra, till Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs fram till den 30 juni 1990 överlämna samtliga reella anläggningstillgångar som överlåtits genom övergångsavtalet. Enligt samma kontrakt fick Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs rätt att driva företaget i eget namn och för egen räkning.

103 När hyreskontraktet löpte ut återlämnade Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs de överlåtna anläggningstillgångarna till sökanden. Den 1 juli 1990 började sökanden att tillverka och sälja stålprodukter. Den 4 juli 1990 ändrades följaktligen bolagets verksamhetsföremål. Sedan dess heter bolaget NMH Stahlwerke GmbH.

104 Bolaget Eisenwerk-Gesellschafts konkurs avslutades den 5 september 1994, men bolaget ströks inte från handelsregistret.

105 Mot bakgrund av dessa omständigheter har sökanden åberopat domstolens dom av den 16 december 1975 i de förenade målen 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Suiker Unie m.fl. mot kommissionen (REG 1975, s. 1663, punkterna 84—87), och av den 28 mars 1984 i de förenade målen 29/83 och 30/83, CRAM och Rheinzink mot kommissionen (REG 1984, s. 1679, punkterna 6—9), och förstainstansrättens dom av den 17 december 1991 i mål T-6/89, Enichem Anic mot kommissionen (REG 1991, s. II-1623,

svensk specialutgåva, volym 11, punkterna 236-238), och av den 28 april 1994 i mål T-38/92, AWS Benelux mot kommissionen (REG 1994, s. II-211, punkterna 26—30), och gjort gällande att den inte kan anses ansvara för Eisenwerk-Gesellschafts uppträdande under perioden fram till den 30 juni 1990, varken som rättslig eller ekonomisk efterträdare till detta bolag.

106 I detta fall har sökanden inte bildats genom en ändring i Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs juridiska form, utan är ett nybildat bolag. Till skillnad från Eisenwerk-Gesellschaft har sökanden inte utvecklat någon verksamhet på den gemensamma stålmarknaden under perioden fram till den 30 juni 1990. De båda bolagen har för övrigt inte vid någon tidpunkt haft samma personer i ledningen. Sökanden har inte heller övertagit Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs samtliga rättigheter och skyldigheter. Tvärtom begränsades deras respektive skyldigheter genom övergångsavtalet genom en hänvisning till det fastställda datum då sökandens verksamhet skulle påbörjas.

107 Sökanden har dessutom uppgett att Eisenwerk-Gesellschaft har fortsatt att existera under hela det administrativa förfarandet och fortfarande existerar, eftersom det varken har likviderats eller strukits från handelsregistret. I det sammanhanget framgår av ett beslut av den 20 december 1993 från Oberlandesgericht i Frankfurt am Main att sökanden inte kan hållas ansvarig för de överträdelser som påstås ha begåtts av Eisenwerk-Gesellschaft, om det inte förekommit missbruk eller maktmissbruk.

108 Enligt sökanden är det andra personer som handhar förvaltningen av sökanden än de personer som har haft och nu har motsvarande funktion vid Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs. Sökanden har för övrigt inte övertagit "merparten av tillgångarna" i sistnämnda bolag, utan endast 14,25 procent av de reella anläggningstillgångarna (63 199 401 DM av 443 339 291). I enlighet med idéen att ett bolag efterträder ett bolag med ekonomiska problem, övertogs endast en del av maskinerna och den tekniska utrustningen, vilket medförde att den årliga produktionskapaciteten för varmvalsade produkter minskade från 780 000 ton till 386 000 ton. Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs fasta egendom överläts till tredje man i samband med konkursen. Hälften av det bokförda värdet av sökandens tekniska utrustning och maskiner utgörs dessutom av investeringar som sökanden själv har gjort.

109 Mot denna bakgrund anser sökanden att varken bötesbeloppens repressiva eller preventiva karaktär motiverade att kommissionen höll sökanden ansvarig. Sökanden har dessutom inte dragit någon fördel av det påtalade uppträdandet. Såväl tysk lagstiftning (30 § i den tyska lagen om förseelser (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten)) som principerna *nulla poena sine lege* och *nullum crimen sine lege*, vilka har erkänts i den tyska grundlagen och den tyska strafflagen samt i övriga medlemsstaters grundlagar samt i artikel 7 i Europakonventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, utgör hinder för att kommissionen höll sökanden ansvarig.

110 Enligt sökanden framgår det varken av de relevanta delarna i motiveringen till eller i slutet av beslutet varför kommissionen höll sökanden ansvarig för de överträdelser som Eisenwerk-Gesellschaft begick före den 30 juni 1990. Kommissionen har i synnerhet inte bemött de utförliga argument som sökanden framförde i sitt svar på meddelandet om anmärkningar.

111 Sökanden tillade slutligen vid sammanträdet att kommissionens ståndpunkt på ett otillbörligt sätt gynnar kommissionen i förhållande till Eisenwerk-Gesellschafts övriga borgenärer.

112 Med hänvisning till punkt 11 f i beslutet samt de uppgifter som sökanden har anfört, och i synnerhet till under vilka faktiska omständigheter sökanden övertog Eisenwerk-Gesellschafts tillgångar, anser kommissionen att sökanden utgör ekonomisk efterträdare till detta bolag och att den i den egenskapen skall ansvara för de överträdelser som bolaget begick före den 30 juni 1990.

Förstainstansrättens bedömning

113 Inledningsvis skall det omtvistade beslutets motivering avseende ansvaret för överträdelsen under perioden före den 30 juni 1990 undersökas och därefter huruvida beslutet är välgrundat i det avseendet.

— Motiveringen i beslutet

114 Det framgår av rättspraxis att motiveringen, som föreskrivs i artikel 15 i fördraget, dels skall göra det möjligt att upplysa den berörde om skälen för den vidtagna åtgärden för att denne — i förekommande fall — skall kunna göra gällande sina rättigheter och bedöma om beslutet är välgrundat, dels skall göra det möjligt för gemenskapsdomstolarna att pröva beslutet. Motiveringsskyldigheten skall bedömas mot bakgrund av omständigheterna i det enskilda fallet, bland annat den ifrågavarande rättsaktens innebörd, de åberopade skälens karaktär och det sammanhang i vilket den antagits (förstainstansrättens dom av den 24 september 1996 i mål T-57/91, NALOO mot kommissionen, REG 1996, s. II-1019, punkterna 298 och 300).

115 I detta fall anges i punkt 11 f i beslutet (se punkt 2 ovan) att sökanden, "Neue Maxhütte Stahlwerke", bildades år 1988 av den tyska delstaten Bayern, som då ägde 45 procent av aktiekapitalet, samt vissa tyska stålindustribolag, och att bolaget "förvärvade merparten av tillgångarna i Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte mbH, som försattes i konkurs".

116 Det framgår av punkt 11 f att i den mån Neue Maxhütte anklagas för att ha deltagit i ett informationsubyte som påtalats för perioden före den 30 juni 1990 (se särskilt punkterna 10, 39, 41, 213, 263 och 314) förväntas sökanden ta på sig ansvaret för dessa överträdelser. Kommentaren att sökanden förvärvade "merparten" av tillgångarna i Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs tyder även på att

kommissionen anser att sökanden är bolagets ekonomiska efterträdare och att den i den egenskapen är ansvarig för bolagets överträdelser.

117 Förstainstansrätten anser att av dessa uppgifter, trots att de är knapphändiga, framgår de väsentliga omständigheter som kommissionen beaktade för att motivera att sökanden hölls ansvarig.

118 Sökanden har både i sitt svar på meddelandet om anmärkningar och i inlagorna angett samtliga faktiska och rättsliga uppgifter som den anser är relevanta för att vederlägga kommissionens påståenden och särskilt de faktiska uppgifter som kan göra det möjligt för förstainstansrätten att förstå under vilka omständigheter sökanden övertog en del av tillgångarna i Eisenwerk-Gesellschaft.

119 Mot denna bakgrund anser förstainstansrätten att kommissionen är oförhindrad att vid förstainstansrätten förtydliga motiveringen i beslutet genom att hänvisa till den faktiska bakgrunden till att tillgångarna i Eisenwerk-Gesellschaft övertogs, vilken sökanden själv har beskrivit (se även förstainstansrättens dom av den 12 december 1996 i mål T-16/91 RV, Rendo m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1827, punkt 55).

120 Förstainstansrätten har av detta dragit slutsatsen att motiveringen i beslutet gör det möjligt för sökanden att göra gällande sina rättigheter och för gemenskapsdomstolen att pröva beslutet.

121 Talan kan således inte vinna bifall med stöd av de argument som sökanden har anfört avseende en bristande motivering av beslutet.

— Huruvida det omtvistade ansvaret är välgrundat

122 Enligt artikel 65.5 i fördraget får kommissionen fastställa böter för företag som träffat en ogiltig överenskommelse eller som tillämpar förfaranden som strider mot bestämmelserna i punkt 1.

123 I förevarande fall avser den överträdelse av artikel 65.1 i fördraget som sökanden har kritiserats för delvis perioden före den 30 juni 1990 och delvis perioden efter detta datum.

124 Sökanden har inte bestritt att den ansvarar för den del av överträdelsen som skedde efter den 30 juni 1990. Det är nämligen ostridigt att från detta datum utövade sökanden näringsverksamhet i eget namn genom den stålbalksproduktion som tidigare utförts av Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs.

125 Vad beträffar perioden före den 30 juni 1990 har kommissionen inte bestritt sökandens påstående att det var Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs som utövade näringsverksamhet genom stålbalksproduktionen i fråga.

126 Det är även ostridigt att sökanden enligt nationell rätt inte övertog Eisenwerk-Gesellschafts samtliga rättigheter och skyldigheter, och att sökanden således inte är rättslig efterträdare till detta bolag. Av detta följer att kravet på rättslig kontinuitet mellan två juridiska personer, som domstolen har fastslagit i domarna i de ovannämnda målen Suiker Unie m.fl. mot kommissionen (punkt 84) samt CRAM och Rheinzink mot kommissionen (punkt 9), inte är uppfyllt i detta fall. Till skillnad från den situation som förelåg i det mål som föranledde domen i de förenade målen Suiker Unie m.fl. mot kommissionen (se punkt 85 i domen) har kommissionen på samma sätt inte bestritt påståendet att sökandens ledning inte består av samma personer som ledde Eisenwerk-Gesellschaft (se i det avseendet förslaget till avgörande av domaren Vesterdorf, tillförordnad generaladvokat, inför förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1991 i mål T-1/89, Rhône-Poulenc m.fl. mot kommissionen, REG 1991, s. II-867, II-921 — gemensamt förslag till domarna i de så kallade "polypropen"-målen av den 24 oktober 1991

i mål T-2/89, T-3/89, REG 1991, s. II-1087, II-1177, av den 17 december 1991 i mål T-4/89, T-6/89, T-7/89, T-8/89, REG 1991, s. II-1523, II-1623 (svensk specialutgåva, volym 11), II-1711 (svensk specialutgåva, volym 11), II-1833, och av den 10 mars 1992 i mål T-9/89—T-15/89, REG 1992, s. II-499, II-629, II-757, II-907, II-1021, II-1155, II-1275).

127 Det framgår emellertid av domstolens och förstainstansrättens rättspraxis att under vissa omständigheter kan en ekonomisk efterträdare till en juridisk person hållas ansvarig för en överträdelse av konkurrensreglerna som den juridiske personen gjort sig skyldig till, för att den ändamålsenliga verkan med dessa regler inte skall äventyras på grund av förändringarna i bland annat de berörda företagens juridiska form (se domstolens domar i de ovannämnda målen Suiker Unie m.fl. mot kommissionen och CRAM och Rheinzink mot kommissionen, samt förstainstansrättens domar i de ovannämnda målen Enichem Anic mot kommissionen och AWS Benelux mot kommissionen).

128 Det är i det avseendet även ostridigt att sökanden bildades i januari 1988 — det vill säga till och med innan överträdelsen påbörjades — för att särskilt säkerställa och upprätthålla den fortsatta driften vid vissa produktionsenheter vid Eisenwerk-Gesellschaft. Närmare bestämt var sökandens verksamhetsföremål att besluta om och förbereda nödvändiga åtgärder för att efterträda Eisenwerk-Gesellschaft.

129 I det syftet gav sökanden i oktober 1988 en del av de anställda vid Eisenwerk-Gesellschaft erbjudanden om anställning som skulle börja gälla från den 1 juli 1990. Genom det så kallade "övergångsavtalet" och "hyreskontraktet avseende anläggningstillgångarna" av den 23 oktober 1989 åtog sig sökanden dels att av Eisenwerk-Gesellschaft förvärva de anläggningstillgångar som var nödvändiga för att fortsätta produktionsverksamheten med reducerad kapacitet, dels att överlåta användningen av samtliga reella anläggningstillgångar till Eisenwerk-Gesellscahft fram till den 30 juni 1990.

130 Det har för övrigt inte bestritts att även om sökanden inte har övertagit Eisenwerk-Gesellschafts samtliga tillgångar och personal, har den åtminstone

övertagit merparten av de materiella och mänskliga faktorer som användes vid stålbalksproduktionen, och som således medverkade till överträdelsen i fråga (se domen i det ovannämnda målet Enichem Anic mot kommissionen, punkt 237).

131 Sökanden har inte heller hävdat att det berörda företagets uppträdande förändrades efter den 30 juni 1990. Det framgår för övrigt av de handlingar som anges i bilaga I och II till beslutet att i de sifferuppgifter från stålbalkskommissionens övervakning som det är fråga om i detta fall (se ovan) hänvisas till "Maxhütte", både för perioden före den 30 juni 1990 och för perioden efter detta datum, utan att det görs någon åtskillnad mellan Eisenwerk-Gesellschaft och sökanden.

132 Mot denna bakgrund och med beaktande av att sökanden bildades just för att upprätthålla verksamheten vid stålanläggningen i centrala Oberpfalz och i detta syfte säkerställa företaget Eisenwerk-Gesellschafts fortsatta verksamhet, skall det anses att sökanden är ekonomisk efterträdare till Eisenwerk-Gesellschaft och i den egenskapen skall sökanden ansvara för de överträdelser som Eisenwerk-Gesellschaft begick under perioden före den 30 juni 1990.

133 Med hänsyn till att konkurrensreglerna särskilt vänder sig till ekonomiska enheter och att sökanden i förevarande fall har förvärvat merparten av den näringsverksamhet som berörs av överträdelserna skall det anses att artikel 65.5 i fördraget inte utgör hinder för att kommissionen vidtar sanktionsåtgärder mot sökanden, inte bara för den del av överträdelsen som skedde i sökandens namn från den 1 juli 1990, utan även för den del av överträdelsen som begicks före detta datum av samma ekonomiska enhet i Eisenwerk-Gesellschafts namn. Detta gäller i ännu högre grad då sökanden i detta fall bildades särskilt för att vara Eisenwerk-Gesellschafts ekonomiska efterträdare, till och med före överträdelsen påbörjades, och sökanden underlättade att Eisenwerk-Gesellschafts näringsverksamhet kunde fortsätta fram till den 30 juni 1990.

134 Eftersom tvistens lösning skall sökas endast i gemenskapen regler (se generaladvokaten Rozès förslag till avgörande inför domen i det ovannämnda målet CRAM och Rheinzink mot kommissionen, s. 1718) är nationella lagregler om ansvar för bolag på grund av handlande av dess organ inte relevanta i förevarande mål. Av de skäl som angetts ovan anser förstainstansrätten även att kommissionen inte har åsidosatt principerna *nulla poena sine lege* och *nullum crimen sine lege*.

135 Förstainstansrättens slutsats påverkas inte av att bolaget Eisenwerk-Gesellschaft i konkurs fortfarande existerade när beslutet antogs.

136 Det framgår av domen i det ovannämnda målet Enichem Anic mot kommissionen (punkt 238) att när den juridiska person som hade kontroll över företaget vid överträdelsen fortsätter att existera vid tidpunkten för antagandet av beslutet som fastställer överträdelsen, men företaget vid sistnämnda datum kontrolleras av en annan person, är det den första personen som begick överträdelsen, snarare än den andra personen, som normalt hålls ansvarig för denna (se även domen i det ovannämnda målet AWS Benelux mot kommissionen, punkterna 25—36). Trots detta är det enligt denna rättspraxis inte uteslutet att en annan lösning kan vara motiverad av särskilda omständigheter i det enskilda fallet.

137 Även om det antas att Eisenwerk-Gesellschafts konkurs avslutades först den 5 september 1994, medan beslutet antogs den 16 februari 1994, och att bolaget inte ströks ur handelsregistret, är det ostridigt att från den 1 juli 1990 överfördes merparten av de materiella och mänskliga faktorer som behövdes för att Eisenwerk-Gesellschaft skulle kunna fortsätta sin stålproduktion till sökanden. Från och med detta datum upphörde Eisenwerk-Gesellschaft med sin affärsverksamhet, och inskränkte sig till att avsluta konkursen.

138 Mot denna bakgrund och med hänsyn till att begreppet företag, i den mening som avses i artikel 65 i fördraget, har en ekonomisk betydelse samt att det vid antagandet av beslutet var sökanden som utövade den näringsverksamhet som berördes av överträdelserna och, slutligen, att den som formellt sett gjort sig skyldig till överträdelserna vid detta datum hade upphört med all affärsverksamhet, anser förstainstansrätten att det var berättigat av kommissionen att hålla sökanden ansvarig för den omtvistade överträdelsen, trots att Eisenwerk-Gesellschaft juridiskt sett fortfarande existerade vid antagandet av beslutet, sju år efter dess konkurs och fyra år efter försäljningen av merparten av bolagets tillgångar.

139 Av samma skäl skall sökandens argument, enligt vilket kommissionen har gynnats i förhållande till konkursbolagets övriga borgenärer genom att hålla sökanden ansvarig för de påtalade överträdelserna, inte godtas. Genom att avstå från att påföra detta bolag böter har kommissionen tvärtom ökat de övriga borgenärernas gemensamma säkerhet och samtidigt säkerställt gemenskapsintresset av att det företag som berörs av överträdelserna ansvarar för dessa.

140 Det skall tilläggas att bötesbeloppet inte beräknades på grundval av Eisenwerk-Gesellschafts omsättning, utan naturligtvis på grundval av sökandens omsättning. Beräkningsunderlaget motsvarade således den ekonomiska inverkan av överträdelser som begåtts av ett företag av sökandens storlek, vilken är mindre än Eisenwerk-Gesellschafts, även vad gäller perioden före den 1 juli 1990.

141 Av samtliga dessa skäl kan talan inte vinna bifall med stöd av de argument som syftar till att bestrida att det var rättsenligt av kommissionen att hålla sökanden ansvarig.

...

Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 4 i beslutet eller åtminstone sänkning av bötesbeloppet

...

Utövandet av förstainstansrättens fulla prövningsrätt vad gäller bötesbeloppet

277 Det skall erinras om att även om sökanden och dess ekonomiska företrädare, Eisenwerk-Gesellschaft, faktiskt deltog i utbytet av sifferuppgifter, bland annat i det utbyte som organiserades av stålbalkskommissionen, deltog de inte i mötena med stålbalkskommissionen och deltog följaktligen inte heller i de diskussioner som fördes under dessa möten på grundval av dessa sifferuppgifter.

278 Förstainstansrätten anser att dessa diskussioner inte bara visar att utbytet var av konkurrensbegränsande karaktär, utan denna karaktär förvärrades dessutom genom att den förstärkte den ömsesidiga kontroll som fanns inneboende i detta utbyte. Den kritik som framfördes vid dessa möten möjliggjorde för dem som framförde denna kritik att i enskilda fall underrätta konkurrenterna om uppträdanden som ansågs överdrivna samt erinra dessa om att det förekom en ständig kontroll och att det var möjligt att vidta riktade motåtgärder.

279 Om koefficienten på 1,5 procent som kommissionen använde är motiverad vid ett utbyte jämte sådana diskussioner, kan inte samma procentsats tillämpas när ett företag — såsom sökanden — inte har deltagit i dessa diskussioner, utan endast har utbytt sifferuppgifter utan att ha deltagit vid något av mötena i fråga.

280 Förstainstansrätten anser, inom ramen för sin fulla prövningsrätt enligt artikel 36 andra stycket i fördraget, att denna koefficient skall sänkas i sökandens fall till 1 procent av sökandens omsättning. Koefficienten skall tillämpas under 27 månader av en teoretisk varaktighet på 30 månader. Sökandens bötesbelopp skall sänkas i motsvarande mån.

...

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Det bötesbelopp som sökanden påförs genom artikel 4 i kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter fastställs till 110 000 EUR.**

2) **Talan ogillas i övrigt.**

3) **Sökanden skall bära sina rättegångskostnader samt hälften av svarandens rättegångskostnader. Svaranden skall bära hälften av sina rättegångskostnader.**

Bellamy Potocki Pirrung

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 mars 1999.

H. Jung

Justitiesekreterare

C.W. Bellamy

Ordförande